



3680 Encs, Váci Mihály út 36. Iroda: 1112 Budapest, Puskapor u. 2/a
www.egyutthangzas.hu; e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János elnök
Tel.: 30/953-6067
e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György irodavezető
Tel.: 30/846-4967
e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

**"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA**

**Ferenc pápa homíliája
(a máriás jubileumon)**
2016. október 9.

Tudunk-e köszönetet mondani vagy magától értődőnek tartunk mindent?

E vasárnap evangéliuma (vö. Lk 17,11–19) arra hív minket, hogy csodálattal és hálával ismerjük el Isten adományait. Az úton, mely a halálba és a feltámadásba vezet, Jézus tíz leprással találkozik, akik szembejönnek vele, bizonyos távolságra megállnak, és kiáltozva elmondják nyomorúságukat ennek az embernek, akiben hitük megsejtette a lehetséges megmentőt: „Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!” (Lk 17,13). Betegek, és keresnek valakit, aki meggyógyítja őket. Jézus azt válaszolja nekik, hogy menjenek és mutassák meg magukat a papoknak, a törvény szerint ugyanis az ő dolguk, hogy megállapítsanak egy esetleges gyógyulást. Nem szorítkozik tehát arra, hogy ígéretet tesz, hanem próbára teszi hitüket. Akkor még ugyanis nem gyógyultak meg. Az úton nyerik vissza egészségüket, miután engedelmeskedtek Jézus szavának. Öröm tölti el mindnyájukat, megmutatják magukat a papoknak, aztán pedig mindegyik megy a maga dolgára: megfélekeznek az adományozóról, vagyis az Atyáról, aki meggyógyította őket Jézus, az ő emberré lett Fia által.

Közülük csak egy kivétel: egy szamariai, egy idegen, aki a választott nép peremén él, szinte pogány! Ez az ember nem elégszik meg azzal, hogy

hite által elnyerte a gyógyulást, hanem azt is eléri, hogy gyógyulása teljes legyen: visszatér, hogy kifejezze háláját a kapott ajándékért, elismeri Jézusban azt az igazi papot, aki miután felemelte és megmentette őt, útnak is indíthatja és tanítványai közé fogadhatja.

Mennyire fontos, hogy tudjunk köszönetet mondani, tudjunk dicsőítő imát mondani azért, amit az Úr értünk tesz! Megkérdezhetjük hát magunktól: képesek vagyunk köszönetet mondani? Hányszor mondunk köszönetet a családban, a közösségben, az egyházban? Hányszor mondunk köszönetet annak, aki segít minket, aki közel van hozzánk, aki kísér minket életünkben? Gyakran magától értődőnek tartunk mindent! Ugyanez történik Istennel is. Könnyű az Úrhoz fordulni, hogy kérjünk valamit, de visszatérni hozzá köszönetet mondani... Jézus ezért teszi szóvá nyomatékosan a kilenc hálátlan leprás mulasztását: „Nem tízen voltak, akik megtsisztultak? Hát a kilenc hol maradt? Nem akadt más, csak ez az idegen, aki visszajött volna, hogy dicsőítse Istent?” (Lk 17,17–18).

A mai jubileumi nap egy példaképet állít elénk, sőt, a példaképet állítja elénk, akire tekintenünk kell, ő pedig Mária, a mi anyánk. Ő, miután fogadta az angyal híradását, engedte, hogy szívéből a dicséret és az Istennek zengett hála éneke fakadjon fel: „Lelkem magasztalja az Urat...” Kérjük Máriát, segítsen megértenünk, hogy minden Isten adománya, és hogy tudjunk köszönetet mondani: biztosíthatlak titeket, akkor teljes lesz az örömünk! Egyedül az tapasztalja meg az öröm teljességét, aki képes köszönetet mondani!

De ahhoz, hogy köszönetet tudjunk mondani, alázatra is szükség van. Az olvasmányban hallottuk Námánnak, Arám királya hadseregparancsnokának egyedülálló történetét (vö 2Kir 5,14–17). Leprás beteg volt. Hogy meggyógyuljon, elfogadja egy szegény rabszolganő javaslatát, és Elizeus próféta gondjaira bízza magát, aki számára ellenség volt. Námán azonban kész megalázkodni. Elizeus nem kíván semmi mást tőle, minthogy mártózzon meg a Jordán folyó vizében. Ez a kérés zavarba hozza, sőt felbosszantja Námánt: vajon valóban isten lehet az, aki ilyen mindennapos dolgot kér? Vissza akar fordulni, de aztán elfogadja, hogy megmártózzon a Jordánban, és erre azonnal meggyógyul.

Mária szíve – jobban, mint bárki másé – alázatos szív, és képes befogadni Isten adományait. Isten pedig, hogy emberré legyen, épp őt választotta ki, az egyszerű názáreti lányt, aki nem hatalmas fényűző palotában lakott, és nem vitt végbe rendkívüli tetteket. Tegyük fel magunknak a kérdést – jól tesz nekünk –, vajon készek vagyunk-e

befogadni Isten adományait, vagy szeretünk inkább bezárkózni az anyagi biztonságba, a szellemi biztonságba, terveink biztonságába.

Sokatmondó, hogy Námán és a samariai mindketten idegenek. Milyen sok külföldi van, másvallásúak is, akik olyan értékekről tesznek tanúságot, amelyeket mi időnként elfelejtünk vagy elhanyagolunk! A mellettünk élő viszont – aki talán megvetett és elutasított, mert idegen –, meg tudja tanítani nekünk, hogyan járunk az Úrnak tetsző úton. Isten anyja is, együtt az ő férjével, Józseffel, megtapasztalta az otthontól való távolságot. Hosszú időn át ő is idegen volt Egyiptomban, távol a rokonoktól és barátoktól. Hite által azonban le tudta győzni a nehézségeket. Tartsuk szorosan magunknál Isten szent anyjának ezt az egyszerű hitét, kérjük tőle, hogy tudjunk mindig visszatérni Jézushoz, és köszönetet mondani neki irgalmasságának számtalan jótéteményéért!

*Fordította: Tőzsér Endre
Forrás: Vatikáni Sajtóközpont
Magyar Kurír*

